

„Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer — —.“

Det var begyndt at mulme omkring i Haven. Fra en Hasselhæk blandede en Solsort sine Naturtoner i Selskabets noget uregelmæssige Sang.

„Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjerne Stjerne ser.“

De unge Piger havde lejret sig paa Trappestenen foran Havedøren og sad der i deres lyse Kjoler og sang højt og frejdigt med klare Røster; Præsten og Justitsraaden ledsagede dem med Bas. Den sidste havde lagt Armene over Brystet og brummede med sammentrukne Bryn og Flyndermund. De tre fremmede Damer ved Bordet deltog med en lidt ubehjælpelig Nynnen, hvorimod Præstefruen, der havde en stor og vel skolet Stemme, efterhaanden ganske beherskede Sangen.

„Og Søen blank og rolig staar
Med Himlen i sin Favn — —.“

Per var den eneste, der ikke sang med. Og dog var der i Virkeligheden ingen, hvem Øjeblikket greb dybere. Han mindedes, under hvilke Omstændigheder han sidst havde hørt denne Sang. Han havde dengang staaet udenfor et Havehegn og længtes ind. Nu sad han indenfor, men følte sig tilovers som en ubuden Gæst. Saadan var nu engang hans Skæbne. Han var og vilde altid blive en Fremmed og Fredløs paa ethvert Sted, hvorover Barndomshjemmets Aand hvilede.

Da Sangen var tilende, foldede Præsten Hænderne og bad Fadervor. Saa blev der sunget endnu et Par Sange, hvorefter Vognene kørte for Døren.